

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/323/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319202203
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319202203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. T., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXXX/XX, E., o zaplatenie 807,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 2. októbra 2019, č.k. 35Csp/95/2019-68, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 807,64 eur spolu s úrokom vo výške 42,14 eur, úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 849,78 eur od 14.2.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému určil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie domáhal na žalovanom zaplatenia istiny 807,64 eur s úrokom 42,14 eur (predstavuje dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok do predčasného zosplatenia), úrok vo výške 12,89% ročne z nezaplatennej istiny 807,64 eur od 14.2.2018 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 907,64 eur a nezaplatených úrokov 42,14 eur od 14.2.2018 do zaplatenia. Návrh odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu Sberbank Slovensko, a.s., zlúčený so žalobcom od 1.8.2017, uzavrel so žalovaným dňa 12.2.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a žalovaný po vyčerpaní poskytnutého úveru porušil zmluvné povinnosti, úver nespĺcal riadne, žalobca úver predčasne zosplatal ku dňu 13.2.2018. Žalovaný uviedol, že by do konca roka chcel dlh vyplatiť, potvrdil, že zmluvu uzavrel, úver čerpal, následne ho prestal splácať. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 12.2.2016 uzavreli žalovaný ako dlžník a právny predchodca žalobcu Sberbank Slovensko, a.s., zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 628693, na základe ktorej banka poskytla žalovanému peňažné prostriedky formou spotrebného úveru vo výške 1.000 eur s fixnou úrokovou sadzbou 12,80% ročne počas celej splatnosti, výškou splátky 22,82 eur, počte splátok 60, dojednaných s mesačnou splatnosťou v 15.deň príslušného mesiaca. Termín splatnosti prvej splátky bol stanovený na 15.3.2016, splatnosť úveru na 15.2.2021, RPMN 13,69%, priemerná RPMN 13,36%, celkové náklady dlžníka spojené s úverom 1.369,20 eur, odplata 12,89%, úrok z omeškania 5,05%. Súd zistil, že žalovaný na splatenie úveru do 11.12.2017 uhradil 381,38 eur. Z uvedenej sumy bola na istinu započítaná čiastka 192,02 eur, na úrok 178,02 eur a na poistné 11 eur. Listom z 13.2.2018 žalobca oznámil žalovanému, že z dôvodu porušenia zmluvných povinností vyhlasuje predčasnú/mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 13.2.2018 a

požiadal žalovaného o zaplatenie dlhu vo výške 852,89 eur s príslušenstvom. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa § 52 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 565, podľa § 53 ods. 9, podľa § 517 ods. 2 OZ, podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný po poskytnutí úveru tento v dohodnutých splátkach po 22,82 eur riadne a včas nesplácal. Žalobca potom, čo bol žalovaný v omeškaní so splátkami v auguste, septembri, októbri a novembri 2017, pristúpil listom z 13.2.2018 k zosplatneniu celého úveru a vyzval ho na zaplatenie dlhu vo výške 852,89 eur. Vzhľadom k uvedenému súd považoval návrh za dôvodný v časti uplatnenej úverovej istiny vo výške 807,64 eur a zosplatnených a neuhradených zmluvných úrokov vo výške 42,14 eur, keď zistil, že zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže sa žalovaný dostal s plnením do omeškania, súd priznal žalobcovi z nezaplatenej úverovej istiny a zmluvných úrokov aj úrok z omeškania vo výške 5%, ktorý zodpovedá výške zákonného úroku z omeškania ku dňu prvého omeškania, t.j. ku dňu nasledujúcemu po predčasnej splatnosti úveru. V časti zmluvného úroku vo výške 12,89% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 807,64 eur od 14.2.2018 do zaplatenia súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. Mal za to, že strany si dojednali zmluvný úrok 12,89%, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá v zmluve k 15.2.2021, žalobca však pristúpil k zosplatneniu celého úveru skôr a to 13.2.2018. Je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Účastníci úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje, v takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ si však účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevrátil, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd pritom vychádza z uznesenia ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho i prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ pri predčasnom zosplatnení navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Súd uviedol, že v tejto otázke síce nie je rozhodovanie súdov jednotné, avšak v prevažnej miere sa aplikačná prax v súčasnosti prikláňa k názoru, že vyhlásením predčasnej splatnosti veriteľovi nárok na zmluvné úroky zaniká. Poukázal na rozhodnutie KS Prešov sp.zn. 24Co/99/2017, KS Banská Bystrica sp.zn. 15Co/235/2018, KS Bratislava sp.zn. 9Co/53/2018, KS Trenčín sp.zn. 19Co/70/2018, KS Nitra sp.zn. 25Co/117/2018. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní úspešný v uplatnenej istine v plnom rozsahu, preto mu súd ako úspešnej strane priznal voči žalovanému náhradu trov v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku II. a závislom výroku III., podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že nesúhlasí s tvrdením súdu, že nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru. Poukázal na ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka. Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Poukázal tiež na ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a to § 16 ods. 1, § 13 ods. 3 s tým, že ak zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá povinnosť spotrebiteľovi pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami alebo nepriamo extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený, reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 a to na návrh zákona z roku 2013, ktorým sa menil Občiansky zákonník v § 53 ods. 9 sa na konci pripája veta: úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Táto navrhovaná zmena však nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z.z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani

obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahuje. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6 Cdo 113/2018, rozhodnutia Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 3Co 108/2017, 8Co 138/2017 a 8Co 206/2018, rozhodnutie Krajského súdu Žilina, sp.zn.11Co 12/2017, viaceré rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica, Krajského súdu Nitra, Košice, Trenčín, v ktorých sa odvolací súd nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie. Skonštatoval v podstate, že úrok z úveru je cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi. V závere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 33Cdo 212/2014. K uzneseniu Ústavného súdu SR, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku a to sp.zn. IV. ÚS 476/2012 uviedol, že z uvedeného znenia petitu ako aj z povahy preskúmvacej právomoci Ústavného súdu je zrejmé, že tento sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto dovolania ale tak ani nemohol učiniť. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a zaviazat' žalovaného zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti vecne správny.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 35Csp/95/2019 je zaplatenie sumy 807,64 eur istiny, úroku 42,14 eur, úroku 12,89% ročne z nezaplatenej istiny 807,64 eur od 14.2.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny 807,64 eur od 14.2.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 42,14 eur od 14.2.2018 do zaplatenia a trovy konania.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti týkajúcej sa úroku 12,89% ročne z nezaplatenej istiny 807,64 eur od 14.2.2018 do zaplatenia, teda po zosplatnení úveru a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku (zaplatenie zmluvného úroku po zosplatnení úveru), ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

7. V odvolaní žalobca namietal, že jeho nárok na zaplatenie úroku po zosplatnení je daný, keďže úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv na omeškanie dlžníka, ani zosplatnenie úveru.

8. Žalobca správne poukazoval na to, že v zmysle ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka má nárok na zaplatenie úroku v dojednanej výške (inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona). Jeho tvrdenie, že jeho nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich vrátenia (teda aj po zosplatnení úveru) vychádzajúce z druhej vety ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka je však potrebné posudzovať v celom kontexte tejto právnej normy, ktorá podľa jeho prvej vety zakotvuje oprávnenie dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Druhú vetu ust. § 503 ods. 3 nemožno interpretovať ani bez spojitosti s prvou vetou jeho odseku 1, podľa ktorej záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky zo splátky sú v prípade plnenia v splátkach splatné v deň splatnosti splátky (§ 503 ods. 2 Obchodného zákonníka), ak sa však má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 tretia veta). Uvedené ustanovenie právnej normy

(spolu s § 497 Obchodného zákonníka) teda explicitne upravujú nielen záväzok dlžníka zaplatiť úroky, ale aj splatnosť tohto záväzku. Z uvedeného vyplýva, že úrok z úveru patrí len za požičanie peňazí, ku ktorému po zániku zmluvného vzťahu nedochádza. V súlade s týmto výkladom je aj ust. § 506 Obchodného zákonníka, umožňujúce od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, teda celý dlh jednorazovo. Z uvedeného vyplýva, že doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru, čo znamená, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru.

9. Pokiaľ ide o otázku nároku veriteľa na úrok z poskytnutého úveru za čas po zosplatnení, odvolací súd ďalej uvádza, že aplikačná prax súdov sa touto otázkou už zaoberala, od ktorej nebol dôvod sa odkloniť. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Na zdôraznenie správnosti záverov prvoinštančného súdu v tomto smere, na ktorého odôvodnenie v preskúmanom rozsudku odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, sa žiada zdôrazniť, že závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 (sp. zn. 4 Obo 143/1998 z 01.07.2000) boli prijaté aj v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/30/2012-145 zo dňa 30.05.2012, ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.09.2012. K záveru súdov, že „pokiaľ veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Hoci žalobca v odvolaní opakovane vyjadruje nesúhlas s citovanými rozhodnutiami Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, odvolací súd nenachádza dôvod odchyliť sa od právneho názoru v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatnení úveru prezentovaného v uvedených rozhodnutiach. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá a citoval z rozhodnutí krajských súdov, podľa ktorých rozhodnutí má veriteľ nárok na zaplatenie úroku až do okamihu reálneho vrátenia peňažných prostriedkov. K uvedenému odvolací súd uvádza, že na podporu právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie existuje množstvo rozhodnutí s vyslovením rovnakého právneho názoru o neopodstatnenosti nároku na úroky aj za obdobie po splatnosti pohľadávky, napr. rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/16/2018 z 12.04.2018, 15Co/193/2018 z 07.11.2018, Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/70/2018 z 25.10.2018, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8Co/221/2016 z 28.11.2017, 24Co/99/2017 z 27.03.2018, 17Co/110/2018 z 08.11.2018, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/403/2016 z 27.03.2018, 24Co/189/2018 z 06.03.2019.

10. Žiada sa dodať, že pri poskytnutí úveru si zmluvné strany dojednávajú ako úroky, tak i lehotu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Zákon teda umožňuje veriteľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku prirodzene sledujú úroky dohodnutú dobu poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru (po ukončení zmluvného úverového vzťahu) úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je po splatnosti splatený, zákon priznáva veriteľovi za zadržiavanie jeho peňažných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky s omeškania z kogentne stanoveným limitom), alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovat' zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užíva, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. V opačnom prípade by bol založený, krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol dlžník vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia, a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu dlžník na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprelí účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby ku zmene

záväzku nedošlo, zatiaľ čo však dlžníkovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by tak došlo k hrubej nadváhe veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu.

11. Na doplnenie odvolací súd ešte uvádza, že veriteľ poskytuje dlžníkovi v podstate dve výhody, keď prvou je možnosť dlžníka použiť cudzí kapitál a často väčšieho objemu v porovnaní s jeho aktuálnymi vlastnými finančnými možnosťami a druhou je možnosť vrátiť požičaný kapitál až po uplynutí určitej doby, počas ktorej veriteľ nie je oprávnený kapitál požadovať späť. Pokiaľ ide o zosplatnenie, ide o dôsledok protiprávneho správania sa dlžníka, teda reakciu veriteľa na neplatenie splátok istiny spolu s úrokmi. Formálne zosplatnením dochádza k posunu splatnosti pohľadávky. Týmto spôsobom dlžník stráca vyššie uvedené výhody, predovšetkým vrátiť požičané peňažné prostriedky v splátkach. Z hľadiska výhodnosti alebo nevýhodnosti postavenia spotrebiteľa, ako aj postavenia veriteľa sa žiada doplniť, že veriteľ poskytuje peňažné prostriedky s určitým obchodným zámerom a obchodnou politikou, kedy na základe aj ponuky a dopytu poskytuje peňažné prostriedky s predpokladom čo najvyššieho zisku, z tohto dôvodu poskytuje úver s dobou návratnosti v určitej lehote, pričom ako odplatu dojednáva úroky v určitej výške. Výška týchto úrokov súvisí s tým, za akých okolností, podmienok je veriteľ ochotný peňažné prostriedky požičať, resp. stratiť dispozíciu s nimi aj za rizika, či ich predpokladaná ziskovosť bude v zmysle obchodnej politiky veriteľa. Veriteľ v takomto prípade získava väčší objem peňazí, ktoré aktuálne môže použiť s tým, že predpokladá, že v určitom časovom horizonte tieto bude schopný vrátiť. Pokiaľ nastane situácia, že dlžník peňažné prostriedky nie je schopný vrátiť, teda plniť v súlade so svojím záväzkom, veriteľ nemusí pristúpiť k zosplatneniu úveru, pričom nezanikne ani nárok veriteľa počas tohto obdobia na úrok ako odplatu (v takomto prípade nevzniká nárok na úroky z omeškania z celej sumy).

12. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd rozhodol o tejto náhrade správne.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v celom rozsahu.

14. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).